

[Holstein.]

Vilkaar for fejlbarlige Væsener som os Mennesker. Den Tid, som en uskyldig straffet har tilbragt i Tugthuset, og den Misgerning, som defekte Forældre har begaaet ved at sætte et moralsk abnormt Individ i Verden, kan ikke gøres om.

Spørgsmaalet er, om Tyngdepunktet bør lægges i den individualistiske Betragtning, der først og fremmest tager Hensyn til den af Retsmyndighederne med Straf forfulgte Persons Sikkerhed, eller om Tyngdepunktet fortrinsvis bør lægges i Hensynet til Statens og Samfundets Sikkerhed. Hvor stor er Sikkerheden for, at en professionel, samfundsfarlig Rovmorder — som John Dillinger — ikke ved frække Gangstervenners Aktivitet og skødesløse Fængselsbetjentes Passivitet slipper ud af det livsvarige Tugthus og paa ny anretter ubodelige Ulykker? Naar han er henrettet, er Sikkerheden derimod absolut. Hvilken Interesse har Staten og det sunde Samfund i at fodre og holde i Live sadistiske Masse mordere som Peter Kürten og Landru? Er det ikke i Statens og det sunde Samfundets Interesse at annullere saadanne Individuer fremfor at holde dem paa Sti, til de dør af sig selv? Bør Staten ikke kunne henrette farlige Forbrydere som officiel Udøver af det sunde Samfundets Nødværgeret, lige saa vist som den private lovdydige Samfundsborger kan dræbe i Nødværge til Forsvar for sig selv eller sines Liv, Helbred og Velfærd?

Besvarelsen af disse Spørgsmaal kan ikke gives ud fra rationalistisk logiske Ræsonnementer, men maa gives i Overensstemmelse med Befolkningens Retsbevidsthed og Retsfølelse til enhver Tid.

Det nytter hel er ikke som Argument for eller imod Dødsstraffens afskrækkende Virkning, paa andre Forbrydernaturer at paaberaabe sig historiske Erfaringer. Thi det er umuligt at udskille de særegne Forhold, der til hver given Tid og i hvert Land spiller med ind, og det er derfor ogsaa umuligt at tilvejebringe et rationelt, ensartet Sammenlignelsesgrundlag for Vurderingen af Dødsstraffens og den livsvarige Frihedsberøvelses respektive Indvirkning paa Kriminaliteten.

Ministerens første Argument var galt; Ministerens andet Argument var et Postulat, der kun er rigtigt, for saa vidt man vil hævde, at det forbryderiske Individets Interesse i at leve under alle Forhold og til enhver Tid gaar forud for Statens Interesse i at berøve Individet Livet til Befordring af det øvrige Samfund Liv, Sundhed og Sikkerhed.

Der er derfor intet andet Svar at give paa Hovedspørgsmaalet end det, som til en given Tid og under givne Forhold indeholdes i Befolkningens almindelige Retsinstinkt og Retsfølelse. Hvad der var humanistiske Dogmer i den Tidsperiode, som ligger umiddelbart forud for Verdenskrigens og Efterkrigstidens Aar, er siden paa Grund af tiltagende Umoralitet, Kriminalitet og almindelig Retsusikkerhed saavel som paa Grund af en ændret Vurdering af det individuelle Livs Værdi, sammenlignet med Slægtens og det hele Samfundets Livs Værd, blevet faldefærdige Idoler. I et yderst konkret Anliggende, uden Spor af socialpolitisk eller erhvervspolitisk Sprængstof, og hvor alle Fornuftargumenter kommer til kort, hvor der derfor kun er at rejse Spørgsmaalet, som Goethe sagde: von dem mit uns geborenen Rechte, der er en Folkeafstemning — om nogen Sinde — paa sin Plads.

„Guds vej“, sagde Bjørnstjerne Bjørnson, „er der, hvor bravfolket gaar.“ Spørg „bravfolket“ i Danmark, højtærede Justitsminister, saa gaar Ministeren ikke fejl i Byen. Men vil nu den højtærede Minister bruge det samme Argument for den bebudede Skærpelse af Straffen for Voldsforbrydelser og Sædelighedsforbrydelser, som han brugte imod Dødsstraffens Genindførelse, saa vil jeg sige, at Sterilisering og Kastrering, det er saa vist Statshandlinger, som ikke kan gøres om igen. Det er det uigenkaldelige, det som ikke kan gøres om igen, selv om det var uretfærdigt, eller selv om det var vilkaarligt. Saa hvis Argumentet ikke holder i det første Tilfælde, saa holder det saa vist heller ikke over for Kravet om disse Straffes eller rettere sagt Samfundssikringsmidlers Indførelse over for samfundsfarlige Forbrydere paa disse Omraader.

Ogsaa her tror jeg, at det sundeste vil være at spørge: Hvad mener og hvad føler Befolkningen selv? Jeg tror, og det glæder mig, at den højtærede Justitsminister er fuldkommen i Føling med en voksende Retsbevidsthed, med stærkere og stærkere Retskrav paa disse Omraader, naar han meddele, at han vil forelægge Lovforslag om udvidet Adgang til Sterilisation og Kastrering. Spørg Befolkningen, spørg danske Kvinder, Mødrene som de ganske unge Piger, om de finder det samfundsmæssigt urimeligt og individuelt set ubilligt, at arvebelastede og abnormt beskafne Volds- og Sædelighedsforbrydere bliver gjort seksuelt uskadelige, saa vil Ministeren faa bekræftet, at det danske menige Folks Retsinstinkt trods alle ydre Tegn paa det